

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-206)

Oct (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	23
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	33

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 26)

36. அத்யந்தாச்சஸ்வ பாவத்வாத் ஸ்படிகாதிர் யதா மணி:

உபரக்தோ ஜபாத்யைஸ்து ஸ்வேந ரூபேண நேசக்ஷயதே

37. மத் ஸங்கல்ப ஸமுத்ரிக்கதைச்சேத்யை: ஸ்வச்சாஹமப்யத

ப்ருதக் ஜநைந்ந லக்ஷ்யாஸ்மி நைவாஹம் நாஸ்மி தாவதா

பொருள் - ஸ்படிக மணியானது ஒளி ஊடுருவும் தன்மை கொண்டதாக உள்ளபோதிலும், அதனை செம்பருத்தி மலரின் அருகில் வைக்கும்போது, அதன் ஒளி ஊடுருவும் தன்மையை உணர இயலாது. இது போன்றே ஸத்வம் உள்ளிட்ட குணங்கள், விக்ரஹங்கள் ஆகியவற்றைக் கடந்ததாக என்னுடைய தன்மை உள்ளபோதிலும், என்னுடைய ஸங்கல்பம் காரணமாக, உலகில் உள்ளவர்கள் என்னை விக்ரஹம் முதனாவற்றிலேயே காண்கிறார்கள். ஆனால், நான் அவற்றில் இல்லை என்று கூற இயலாது.

38. கண்டலாதேர் யதா பிந்ந ந லக்ஷ்யா கனகஸ்திதி:

ந ச சக்யா விநிர்தேஷ்டும் ததாப்யஸ்த்யேவ ஸா த்ருவம்

39. ஏவம் நித்யா விசுத்தா ச ஸுக துக்காத்ய பேதிதா

ஸ்வஸம்தேவ நஸம்தேய்யா மம ஸம்விந்மயீ ஸ்திதி:

பொருள் - தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட காதணி ஒன்றில் உள்ள தங்கத்தை யாரும் நேரடியாகக் கூறமாட்டார்கள் (காதணி என்றே கூறுவர்) என்றாலும், அங்கு எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லாமல் தங்கம் உள்ளது. இதே போன்று (உலகில் உள்ளவர்கள் உண்டாக்கும் விக்ரஹங்களில் அல்லது என்னை வழிபடும்

ரூபங்களில்) ஸுகம் – துக்கம் போன்றவை கலக்காமல் உள்ளதும், எப்போதும் உள்ளதும், தூய்மையானதும் ஆகிய என்னுடைய இருப்பு என்பதை எப்போதும் உணரலாம்.

40. விஜ்ஞாதரி ததா ஜ்ஞாதே ஜ்ஞேய ஜானாதிநாந்வய:

யோயம் மதந்வய: ஸோயம் ப்ரத்யாயார்த விசேஷித:

பொருள் – ஒன்றைக் குறித்து அறிகின்ற ஒருவனுக்கு, அறிகின்ற பொருள் மற்றும் அறிகின்ற செய்கை ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்துவது எதுவென்றால் - ப்ரத்யக்ஷத்தின் அடிப்படையாக உள்ளதும், அறிகின்ற பொருள் மற்றும் அறிகின்ற செய்கை ஆகியவற்றுடன் தொடர்பு உள்ளதும் ஆகிய என்னுடைய ஸம்பந்தமே ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 206)

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும் - அக்னிகளானவை சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) - ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - ப்ராணனே ப்ரஹ்மம், ஸுகமே ப்ரஹ்மம், ஆகாசமே ப்ரஹ்மம் - என்று கூறின. அப்போது உபகோசலன் அவைகளிடம், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - ஜீவானாம்யஹம் யத் ப்ராணோ ப்ரஹ்ம கம் ச து கம் ச ந ஜீவாநாமி - நான் முக்ய ப்ராணன் ப்ரஹ்மம் என்று அறிவேன்; ஆனால் அத்தகைய ப்ரஹ்மம் ஸுகம் என்றும், ஆகாசம் என்றும் நான் அறியவில்லை - என்றான்.

உபகோசலன் இவ்விதம் உரைத்ததன் காரணம் என்னெவன்றால் - ப்ரதீக உபாஸனம் என்பதான அடையாளங்களை முக்யப்ராணன், ஆகாசம் போன்றவைகளுக்கு வைத்து அவற்றை ப்ரஹ்மமாக உபாசிக்க வேண்டியது என்று இங்கு கூறப்படவில்லை; காரணம் அக்னிகள் இவ்விதம் உபதேசம் செய்யவில்லை - ஏனென்றால் பிறப்பு, வயோதிகம், மரணம் போன்ற ஸம்ஸார பயங்கரங்களின் காரணமாக அச்சத்துடன் உள்ளவனும், மோக்ஷத்தை விரும்புவவனும் ஆகிய உபகோசலனுக்கு இவற்றை உபாஸிப்பதால் மோக்ஷம் கிட்டாது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும் என்று அக்னிகள் கூறியதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

அனைத்து பதங்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாக நாம் முன்பே நிரூபித்துள்ளோம். ஆகவே ப்ராணன் போன்றவைகளும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும் என்றாகிறது. இவற்றில் ப்ராணனே ப்ரஹ்மம் என்று கூறியது சரியே; காரணம் அவன் அனைத்து லோகங்களையும் நியமிப்பதாலும், ப்ராணனைத் தனது

சரீரமாகக் கொண்டு அந்த ப்ராணனை நியமிப்பதாலும் ஆகும். அதனால்தான், உபகோசலன் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) – ஜீவாநாம்யஹம் யத் ப்ராணோ ப்ரஹ்ம – ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை நான் அறிவேன் - என்றான்.

ஸுகம் மற்றும் ஆகாசம் குறித்து ஒரு ஐயம் எழுகிறது. அவை இரண்டும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக உள்ள காரணத்தால் ப்ரஹ்மத்தின் கட்டுப்பட்டில் உள்ளதால், ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளைத் தனித்தனியே உணர்த்துகின்றனவா அல்லது அவை ஒன்றுக்கொன்று தனித்தனியாக உள்ளதால் ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையானது எல்லையற்ற ஆனந்தமயமான என்பதை உணர்த்துகின்றனவா என்று கேட்கலாம். முதல் கருத்து சரியானது என்று கொண்டால், ப்ரஹ்மமானது ஆகாசம் மற்றும் ஸுகம் ஆகியவற்றை நியமிக்கிறது என்பது மட்டுமே வெளிப்பட்டு, ப்ரஹ்மத்தின் உண்மையான தன்மைகள் முழுவதுமாக வெளிப்படாமல் போகும். இரண்டாவது கருத்து சரியானது என்று கொண்டால், எல்லையற்ற ஆனந்தம் என்பதே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்று வெளிப்படும். இந்த இரண்டில் எது சரியானது என்று அறிவதற்காகவே உபகோசலன் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) – கம் ச து கம் ச ந விகாநாமி - எனக்கு க என்பது குறித்தும், க என்பது குறித்தும் விளங்கவில்லை [இங்கு உள்ள இரண்டு “க” என்னும் எழுத்துக்கள் வடமொழியில் உள்ள இரண்டுவிதமான “க” ஆகும்] - என்றான்.

உபகோசலனின் இந்தக் கேள்வியின் பொருளை உணர்ந்த அக்னிகள், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (4-10-5) – யத்வாவ கம் ததேவ கம் யதேவ கம் ததேவ கம் - எந்த ஒன்று க என்பதோ, அதுவே க என்பதும் ஆகும். எது க என்பதோ அதுவே க என்பதும் ஆகும் - என்றன. அதாவது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது எல்லையற்ற ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபம் ஆகும். ஆகவே ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டதால் (ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்டது எந்த ப்ரஹ்மமோ) அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லையற்ற ஸுகரூபம் என்று கருத்து. அந்த ப்ரஹ்மம் எல்லையற்ற ஸுகரூபம் என்பதை நிறைவில் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) – ப்ராணம் ச ஹாஸ்மை ததாகாசம் சோசு: - ப்ரஹ்மத்தை ப்ராணன் என்றும், ஆகாசம் என்றும் கூறுகின்றன - என்றது. ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) – கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம -

ஸுகம் ப்ரஹ்மம் ஆகாசம் ப்ரஹ்மம் – என்பதில், ப்ரஹ்மம் எல்லையற்ற ஸுகரூபம் என்பது வெளிப்படுகிறது. இத்தகைய ப்ரஹ்மமே இந்த பகுதியைத் தொடர்ந்து வரும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வரிகளில், கண்ணுக்குள் உள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே கண்ணுக்குள் உள்ளவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 206)

பத்தாவதாக உள்ள கருத்துக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரம் அதிகமாகப்

பொருந்துதல்

மூலம் - இந்த யோஜனைக்கு வேதாந்த சாஸ்த்ரத்தில் தத்த்வோபாய புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்த க்ரமத்தோடு சேர்த்தியுண்டு. எங்ஙனையென்னில் - முதல் இரண்டு அத்யாயத்தாலே பராவரதத்த்வங்களைத் தெளிவித்துத் த்ருதீயத்தாலே பராவரதத்த்வங்களோடே கூடின உபாயம் சொல்லிச் சதுர்த்தத்தாலே பலம் சொல்லியிறே சாரீரக சாஸ்த்ரம் தலைக்கட்டிற்று. அங்கு முதல் இரண்டு அத்யாயத்திற் சொன்ன பராவரதத்த்வ ஸ்வரூபமும், நான்காம் அத்யாயத்திற் சொன்ன பலமும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கும் துல்யம். மூன்றாம் அத்யாயத்தில் வைராக்ய பாதத்திலும், உபலிங்க பாதத்திலும் சொன்ன ஸம்ஸார தோஷமும் சரண்யனுடைய ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வமும் முமுக்ஷுவான இவனுக்கு அவச்யம் ஜ்ஞாதவ்யம். மூன்றாம் பாதத்தில் உபாயமாகச் சொன்ன உபாஸந பேதங்களை அவற்றுக்கு அதிகாரிகளானவர்கள் அநுஷ்டிக்கக் கடவர்கள். அகிஞ்சனனான அதிகாரி தனக்கு அவறின் அருமையைக் கண்டு “நாநா சப்தாதி பேதாத்”, “விகல்போ அவிசிஷ்ட பலத்வாத்” என்கிற அதிகரணங்களிற் சொன்ன கட்டளையிலே வித்யாந்தர வ்யாவ்ருத்தமாய் அவை கொடுக்கும் மோசஷத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் நிரபேசஷமுமான ந்யாஸத்தையே பற்றக் கடவன். நான்காம் பாதத்திற் சொன்ன வர்ணாச்ரம த்ர்மங்களை உபாஸநநிஷ்டன் “ஸஹகாரித்வேந ச” என்கிறபடியே வித்யாபரிகரமாக அநுஷ்டிக்கும். ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி நிஷ்டன் “விஹிதத்வாத் ஆச்ரமகர்ம அபி” என்கிறபடியே பகவதாஜ்ஞா ஸித்தமென்று ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாக

அநுஷ்டிக்கும். இப்படியானால் சாரீரகத்திற் சொன்ன ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீமதஷ்டாசுஷாராந்த:ஸ்தங்கள். இதில் அர்த்த பஞ்சகாதிகள் கிடக்கிற வகுப்பெல்லாம் கீழே சொன்னோம்.

விளக்கம் – மேலே இறுதியாகக் கூறப்பட்ட (பத்தாவது) கருத்துக்கு வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் தத்வம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவற்றுக்கான விளக்கங்களுடன் ஒற்றுமை உண்டு. எப்படி? ப்ரஹ்மஸூத்திரத்தின் முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் உயர்ந்த தத்வம் (ப்ரஹ்மம்), ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்த தத்வம் ஆகியவற்றைத் தெளிவாக்கிய பின்னர், மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உபாயத்தைக் கூறி, அதற்கான அதிகாரிகளின் தகுதி மற்றும் அங்கங்கள் விளக்கப்படுகின்றன. நான்காம் அத்யாயத்தில் ப்ரஹ்மத்தை அனுபவித்தல் என்னும் பலன் கூறப்பட்டு நிறைவு செய்யப்படுகிறது. முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் கூறப்பட்டதான உயர்ந்த தத்வம் மற்றும் தாழ்ந்த தத்வம் ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபம் மற்றும் நான்காம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டதான பலன் ஆகிய இரண்டும், ப்ரபத்தியை நேரடியான சுதந்திர உபாயமாகக் கொண்டவனுக்கு ஒன்றே ஆகும். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை விளக்குவதான மூன்றாம் அத்யாயத்தில் உள்ள வைராக்ய பாதம் மற்றும் உபயலிங்க பாதம் ஆகிய இரண்டிலும் கூறப்பட்டவையும், அனவரும் சரணம் அடையும்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை மற்றும் திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை ஆகியவையும், முமுக்ஷு அவசியம் அறிந்து கொள்ளவேண்டியதாகும். மூன்றாம் அத்யாயத்தின் மூன்றாம் பாதத்தில் உபாயமாகக் கூறப்பட்ட பலவிதமான உபாஸனைகள், பக்தியை உபாயமாகக் கொண்ட அதிகாரிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகும். இத்தகைய பக்தியைக் கைக்கொள்ளச் சக்தியற்றவனும், மற்ற எந்தவிதமான உபாயங்களும் அற்ற ஒருவன், இத்தகைய பக்தி உபாயங்கள் அனைத்தும் அவனால் கைக்கொள்ள இயலாதவை என்று உணர்ந்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-56) - நாநா சப்தாதி பேதாத் - ப்ரஹ்மவித்யைகளுடைய பெயர்கள் வேறுபட்டுள்ளதால் அவை வெவ்வேறானவை - என்றும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-3-57) - விகல்போ அவிசிஷ்ட பலத்வாத் - ப்ரஹ்மவித்யைகள் அனைத்தும் மோக்ஷம் மட்டுமே பலனாக உள்ளதால் அவற்றில் எதனை வேண்டுமானாலும் கைக்கொள்ளலாம் - என்றும்

கூறப்படுவதான வித்யைகள் மற்றும் அவற்றின்பலனாகிய மோக்ஷம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ந்யாஸத்தை (சரணாகதி) மட்டுமே உபாயமாகக் கொள்ளக்கடவன். நான்காம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள உபாஸனையை (பக்தி) கைக்கொள்ளும் ஒருவன், தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-33) - ஸஹகாரித்வேந ச - பக்தியோகம் செய்பவன் தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களை பக்தியோகத்தின் அங்கமாக இயற்றவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, வித்யைக்கு அங்கமாக இயற்றக்கடவன். யார் ஒருவன் ப்ரபத்தியை நேரடி மார்க்கமாகக் கொள்கிறானோ அவன் தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-32) - விஹிதத்வாத் ஆச்ரமகர்ம அபி - ப்ரஹ்மவித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளதால், அவை க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ளவர்களாலும் இயற்றப்பட வேண்டியதே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவை பகவானின் ஆணைகள் என்று கொண்டு, அந்தக் கர்மங்களுக்காக (எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல்) இயற்றக்கடவன். இவ்விதம் புரிந்துகொண்டால், சாரீரக சாஸ்த்ரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வரூபம், உபாயம், புருஷார்த்தம் ஆகியவை திருமந்த்ரத்திலும் பொதிந்துள்ளதை உணரலாம். இதில் உள்ள அர்த்தபஞ்சகம் குறித்து நான்காம் அத்யாயமான "அர்த்தபஞ்சகாதிகாரம்" கூறிற்று.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 26)

72. மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த்
திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோபஜீவ்யமாமே.

அவதாரிகை - ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால நியதியும் அதிகாரி நியதியு முண்டாயிரா நின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின்றிக்கே யொழிவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (மேகம் பருகின வித்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் வேதங்களை அத்யயனம் செய்வதற்கு நேரக்கட்டுப்பாடுகள், தகுதிகள் போன்ற பலவும் உள்ளன. அத்தகைய வேதத்தின் அவதாரமாகவே உள்ளதான இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு, அத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் ஏன் இல்லை என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, விரஸமாய் ததந்தர்க்கத ஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமன்றிக்கே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால நியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ர ஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விரஸதை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜந போக்யமாமாபோலே, “ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுத்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந்; அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபசேஷது ஸம்படேத்” என்கிறபடியே அத்யயன கால நியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி நியதியையு முடைத்தா யிருந்துள்ள “நூற்கடல்”

என்கிற வேதவித்யா ஸமுத்ரத்தில் வசநம் “இவள் வாயனகள் திருந்த” என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் கால நியம அதிகாரி நியம நிரபேக்ஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டளைப்பட்டவாரே, “அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச் சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா” என்கிறபடியே ஒரு கால நியமமின்றிக்கே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்கு முபஜீவ்யமாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - (மேகம் பருகின ஸமுத்ரம்புபோலே) - உப்புத்தன்மை அதிகமாகக் கொண்டதாகவும், கடலாகிய அதற்குள் வசிக்கக்கூடிய உயிரினங்கள் அல்லாமல் மற்ற யாரும் அதில் வசிக்க இயலாததாகவும், குறிப்பிட்ட நாட்களில் மட்டுமே கடல் நீரில் நீராடலாம் அல்லாமல் மற்ற நாட்களில் அது போன்று செய்யலாகாது என்பதால் காலக் கட்டுப்பாடுகள் கொண்டதாகவும் ஸமுத்ர ஜலம் உள்ளது. ஆனால் அத்தகைய கடல் நீரானது, மேகத்தால் பருகப்பட்டு, மழையாகப் பெய்யப்படும்போது, அந்த மேகத்தின் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்ட காரணமாக, தனது உப்புத்தன்மை நீங்கப் பெற்று, எப்போதும் அனைவருக்கும் பயன்படுகிறது. அதே போன்று, (நூற்கடல் சொல்) - மநுஸ்ம்ருதி (4-95) - ச்ராவண்யாம் ப்ரௌஷ்ட்டபத்யாம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுத்தச் சந்தாம்ஸ்யதீயீத மாஸாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந்; அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி சுக்லேது நியத: படேத், வேதாங்காநி ரஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபசேஷது ஸம்படேத் - அந்தணன் ஒருவன் ஆவணி அல்லது புரட்டாசி மாதங்களில் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட உபாகர்மங்களைச் செய்து, தகுந்த நியமயத்துடன் கூடியவனாக நான்கரை மாதங்களில் வேதஅத்யயனம் செய்வானாக; அதன் பின்னர் தகுந்த நியமங்களுடன் கூடியவனாக சுக்லபசஷத்தில் வேதங்களை ஓதுவானாக; வேதங்கள் மற்றும் உபநிஷத்துக்களை க்ருஷ்ணபசஷத்தில் அத்யயனம் செய்வானாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இன்ன காலங்களில் மட்டும் அத்யயனம் செய்யவேண்டும், மூன்று வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே அத்யயனம் செய்யவேண்டும் என்று காலம் மற்றும் அதிகாரி கட்டுப்பாடுகள் கொண்டதான, மூன்றாம் திருவந்தாதி (32) - நூற்கடல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள வேதங்கள் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் உள்ள சொற்கள், (இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாரே) - திருவாய்மொழி (6-5-7) - இவள் வாயனகள் திருந்த - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப,

நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கு மூலம் வெளிப்பட்டு, காலக்கட்டுப்பாடு மற்றும் அதிகாரிகளின் தகுதி போன்றவை அவசியம் இல்லை என்பதான தன்மையை அடைகின்றன. இவ்விதம் கட்டளைப்பட்டபடி பாஞ்சராத்திரம் - அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம், ஸ்த்ரீபிச் சூத்ராதிபிச் சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா - வேதரூபமாகச் சொல்லப்பட்டு இது அந்தணர்களில் சிறந்தவர்களாலும், பெண்களாலும், நான்காம் வர்ணத்தினராலும் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது. இதனை அத்யயனம் செய்பவர்கள் கையில் மோசஷம் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப காலக்கட்டுப்பாடு ஏதும் இன்றி, அனைத்துக் காலத்திலும் அனைவருக்கும் அவர்கள் கற்கலாம்படி உள்ளது.

73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அவதாரிகை - இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறையில்லை யென்னு மிடத்துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார் (ம்ருத்கடமித்யாதி).

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழி வேதத்தின் கார்யமாக (உதாரணம்: மண் = காரணம், பாணை = கார்யம்) உள்ளபோதிலும், காரணப்பொருளான வேதங்கள் போன்று ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியது என்பது போன்றல்லாமல், அனைவருக்கும் உரியதாக இருப்பதற்கு எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்பதை ஒரு உதாரணம் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமாயிரா நிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா நின்றதினே யென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறையில்லை யென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணாத் கார்ய ச்லாக்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் – மண்ணால் செய்யப்பட்ட குடம், அதனைத் தொடுவதற்கு வல்லவர்கள் அல்லாமல் எல்லாரும் தொட இயலாத ஒன்றாக உள்ளது; ஆனால் சுட்டு எடுக்கப்பட்ட குடம் ஒன்று, மண்ணால் செய்யப்பட்டது என்றாலும், எல்லாராலும் தொடக்கக்கூடியதாக உள்ளது அல்லவோ? இது போன்றே, காரணமாக உள்ள வேதம் என்பது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியதாக உள்ளபோதிலும், அதன் கார்யமாக உள்ள திருவாய்மொழி அனைவருக்கும் உரியதாக உள்ளது. மண்குடம், பொற்குடம் என்ற உபமானத்தில் காணப்படுவதான காரணத்தைக் காட்டிலும், கார்யமான பொற்குடத்திற்குச் சிறப்புக்கள் அதிகம் என்பது போன்றவை, உபமேயமான வேதம் மற்றும் திருவாய்மொழிக்கும் உள்ளது என்பது தெளிவு [அதாவது காரணமான வேதங்களைக் காட்டிலும், கார்யமான திருவாய்மொழிக்குச் சிறப்பு அதிகம்].

74. பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்தாழ்ந்தோடு மிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேய சரமம்.

அவதாரிகை - இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும், ஏதத் ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வா வஸ்ததைகளில் அவகாஹன சஷமரல்லாதார்க்கு ஸுலபமாகக் கல்பிதங்களானவை யென்று “வேதவேத்ய” இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்களை நிகமிக்கிறார் - (பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள திருவாய்மொழி என்னும் ப்ரமாணத்தின் எல்லையும், திருவாய்மொழியில் கூறப்படுவதான அர்ச்சாவதாரம் என்னும் ப்ரமேயத்தின் (ப்ரமாணத்தால் அறியப்படும் வஸ்து = ஸர்வேச்வரன்) எல்லையும் – திருவாய்மொழிக்கு முன்பு உள்ளவற்றையும் (வேதங்கள், பாஞ்சராத்தரம், இராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்றவை), அர்ச்சாவதாரத்தின் முன்பு உள்ளவற்றையும் (பர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி நிலைகள்) - அறிந்து கொண்டு வணங்குவதற்கு வலிமை இல்லாதவர்கள், மிகவும் எளிதாக அறியும்படி படியாக

ஏற்பட்டவை என்று, சூர்ணை (70) - வேதவேத்ய - என்பதில் கூறப்பட்டதான ப்ரமாண ப்ரமேய எல்லைகளை இந்தச் சூத்திரத்தில் நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, எல்லாக் கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம் - ஸமுத்ரம் தரங்கிதமாய் அலைந்து நிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷட்குண பரிபூர்ணமான தானே அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களை ப்ரகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணாதி ரூபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் நிலை காணவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்திருக்கு மிடம்போலே, “யமாத்மா ந வேத” என்றும், “கட்கிலீ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அத்ருச்யத்வேந அந்தர்யாமியாய் நிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடு மிடம்போலே, “மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:”, “யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:”, “நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்”, “விஷ்ணுர் மாநுஷரூபேண சசார வஸுதாதலே” என்கிறபடியே, கண் காண வந்து தோன்றி “ஞாலத்தூடே நடந்து” திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேச கரண கால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரல்லாதார்க்கு “அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே” என்கிறபடியே தேசாதி விப்ரகர்ஷ கந்தமில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுலப விஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவ பரம்பரையினுடைய சரமாவஸ்த்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

விளக்கம் - (பெரும் புறக்கடல்) - அனைத்துக் கடல்களைக் காட்டிலும் பெரியதாகப் பரந்து விரிந்துள்ள கடல் போன்று அளவிட இயலாதபடி உள்ள உயர்ந்த வஸ்துவான ப்ரமேயம் [பரம்பொருள்] தோன்றியதான, (அலைந்து ஆழ்ந்து ஓடும் இடங்களில்) - கடலானது அலைகளுடன் கூடியதாக அலைந்தபடி நிற்பது போன்று, ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாகத் தன்னிடம் உள்ளபோதிலும், அவற்றில் பலம் மற்றும் ஞானம் கொண்டுள்ள ஸங்கர்ஷணன் என்னும்படியாக இரண்டு இரண்டு குணங்கள் கொண்டுள்ள வ்யூஹங்கள் என்ற நிலைகள்; ஸமுத்திரமானது ஆழங்காண இயலாதபடி உள்ள இடங்கள் போன்று, ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-7-22) - ய யமாத்மா ந வேத - எந்த ஒரு பரமாத்மாவை ஆத்மா அறிய இயலாமல் உள்ளதோ - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - கட்கிலீ -

என்றும் கூறப்படும்படியாகக் காண இயலாத தன்மையுடன் கூடியதான அந்தர்யாமி என்ற நிலை; ஸமுத்ரமானது கழிகளாகக் கொண்டு ஓடும் இடங்கள் போன்று, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-7) – மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - மனித ரூபத்தில் நித்யனாக உள்ள மஹாவிஷ்ணு அவதரித்தான் - என்றும், யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸநாதந: - ஜகந்நாதனாகிய மஹாவிஷ்ணு எங்கு அவதரித்தானோ - என்றும், ஹரிவம்சம் (113-62) - நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம் - ஆதிசேஷன் என்ற மெத்தை மீது சயனிக்கும் அவன் மதுராவிற்கு வந்தான் - என்றும், விஷ்ணுர் மாநுஷ்ருபேண சசார வஸுதாதலே - மஹாவிஷ்ணு மனிதரூபத்தில் இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரித்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, கண்களால் அனைவரும் காணலாம்படியாக அவதரித்து, திருவாய்மொழி (6-9-2) – ஞாலத்தூடே நடந்து - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தப் பூமியில் நடந்து திரிந்ததான விபவம் என்ற அவதார நிலை. (அயோக்யர்க்கு) - இந்த நிலைகளை அந்தந்த காலத்தில் இல்லாத காரணம், மாமிசக்கண்கள் கொண்டு காண இயலாத காரணம் ஆகியவற்றால் அனுபவிக்க இயலாதபடி உள்ளவர்களுக்கு, (சமைத்த மடுவும்) - சூர்ணை (39) - அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே - என்பதற்கு ஏற்ப இடத்தின் காரணமாகவும், காலத்தின் காரணமாகவும் ஏற்படும் எல்லைகள் ஏதும் இல்லாதபடி ஏற்பட்டதும், மிகவும் எளியதும், ஸர்வேச்வரனுடைய ஐந்து நிலைகளில் எல்லையாக உள்ளதும் ஆகிய அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யாக்யானம் – “மதிமந்தாநமாவித்த்ய யேநாஸௌ ச்ருதி ஸாகராத்” என்கிறபடியே அபரிச்சேத்யமாய் பரத்வபரமான வேதம் – ஸமுத்ர தரங்கித ப்ரதேசம்போலே தத் வ்யூஹ ப்ரதிபாதகதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாய் பஞ்சராத்ரமான விடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சநம் பண்ணவரிதாம்படி மந்வாதிஸ்ம்ருதி ரூபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளா யோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிஹாஸ ரூபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும்,

விளக்கம் - (ச்ருதி ஸாகரம்) - மதிமந்தாநமாவித்தய யேநாஸௌச்ருதி ஸாகராத் - எந்த வ்யாஸபகவானால் வேதம் என்ற கடலில் ஞானம் என்று மத்து கொண்டு கடைந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, அளவிட இயலாதபடியான ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வ நிலையைக் கூறும் வேதமானது, (அலைத்து) - கடலில் அலைகள் நிரம்பி உள்ளதான இடங்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய வ்யூஹ நிலையை உரைப்பதன் காரணமாக வேறு ஒரு இடத்தை அடைந்தது போன்ற பாஞ்சராத்திரமாக மாறும் இடங்கள், (ஆழ்ந்து) - ஸமுத்ரத்தில் ஆழமான இடம் போன்று, அந்தர்யாமி நிலையை உரைப்பதால் "இன்ன பொருள் இங்கு உரைக்கப்படுகிறது என்று உறுதிபட உணர்வதற்குக் கடினமான மனுஸ்மருதி போன்ற ஸ்மருதிகளாக மாறும் இடங்கள், (ஓடும்) - ஸமுத்திரம் கழிகளாக ஓடும் இடங்கள் போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரங்கள் பற்றி மிகவும் விரிவாக உரைப்பதால் இதிகாசங்கள் என்பதான ரூபங்கள் எடுக்கும் இடங்கள் என்பதான மூன்று இடங்கள்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞாநசக்தியாதி ஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீர மாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாஸேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுலபமான சாஸ்திரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பரா சரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழி யென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய்கரகமு மென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் எளிமையும் இனிமையும் தொடக்கமான ஸத்குண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - (அயோக்யர்க்கு) - ஞானம், சக்தி போன்றவற்றால் குறைவுள்ள காரணத்தால் நீர் நிறைந்த மடு ஒன்றில் மூழ்கியபடி இருந்தாலும் தாகம் தீராதவர்கள் போன்றுள்ள வர்களுக்கு. (சமைத்த சாய்கரகம்) - அதிக தாகம் எடுத்த ஒருவன் தனது வாயைத் திறந்து வைத்துள்ளபோது தானாகவே வந்து அவனுடைய வாயில் நீர் ஊற்றுவதான சாய்ந்த நிலையில் உள்ள பாத்திரம் போன்று, (மாநமேய சரமம்) - பெருமுயற்சி எடுத்து களைத்துப்போதல் என்பது இன்றி எளிதாகக் கற்கலாம்படி மிகவும் எளிமையான சாஸ்த்திரம் எதுவென்றால், ப்ரமாணமாக உள்ள வேதங்களுடைய வெளிப்பாடாக உள்ளதும், பலவற்றிலும் எல்லையாக

உள்ளது ஆகிய திருவாய்மொழியே ஆகும். இந்தச் சூர்ணையில், அர்ச்சாவதாரத்தை மடு என்றும், திருவாய்மொழியைச் சாய்கரம் என்றும் கூறுவதால், ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயம் ஆகியவற்றுடைய வெளிப்படும் தன்மை, எளிமை, இனிமை ஆகியவை தொடக்கமாக உள்ள உயர்ந்த தன்மைகளின் சேர்க்கை உணர்த்தப்பட்டது.

75. வீட்டின்ப வின்பப் பாக்களில் த்ரவ்யபாஷா நிருபண ஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சி.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா யிருந்ததாகிலும் இப்ப்ரமாண வக்தாவானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்ம நிருபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷா நிருபண தோஷம் கீழுத்த மன்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே அதை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார் (வீட்டின்பமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - ப்ரமாணமாக உள்ள திருவாய்மொழி, அதன் மூலம் அறியப்படும் ப்ரமேயமான அர்ச்சாவதாரம் ஆகியவற்றின் மேன்மைகளை இதுவரை அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து இத்தகைய திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவருடைய வைபவத்தை விரிவாக அருளிச் செய்கிறார். முதலில், ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேயங்களான திருவாய்மொழியும் அர்ச்சாவதாரமும் அனைத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்டதாக உள்ளபோதிலும், இந்தத் திருவாய்மொழியை அருளிச்செய்தவர் நம்மாழ்வார் நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர் அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். திருவாய்மொழி ஏற்படுத்தப்பட்ட மொழி, அர்ச்சாவதார விக்ரஹம் உண்டாக்கத் தேவைப்பட்ட பொருள் ஆகியவை கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்து இகழ்ந்தால், அதனால் பாவங்களே ஏற்படும் என்று இதுவரை உள்ள சூர்ணைகளில் நேரடியாகக் கூறப்படவில்லை என்றாலும், அதனைச் செய்வதால் பாவங்கள் ஏற்படும் என்று கூறாமல் கூறப்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும்; இதனையே

உவமையாக்கி, பாகவதர்களில் மிகவும் உயர்ந்த நம்மாழ்வாருடைய பிறவியை ஆராய்ந்தால் பெருங்குற்றமே வந்து சேரும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

குறிப்பு - இந்தச் சூர்ணையை “இன்பமாரியில் ஆராய்ச்சி வீட்டின்பத்தில் த்ரவ்ய நிரூபண ஸமம், இன்பப்பாவில் பாஷா நிரூபண ஸமம் - என்று பிரித்துப் படிக்கவேண்டும். இங்கு இன்பமாரி = நம்மாழ்வார், வீட்டின்பம் = அர்ச்சை, இன்பப்பா = திருவாய்மொழி, திரவியம் = கல், உலோகம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “கனிவார் வீட்டின்பம்” என்கிறபடியே பகவத் விஷயமென்றால் உளம் கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுக்கந்தொரு த்ரவ்யத்தை திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய நிரூபணத்தோடும், “அந்தமிழினின்பப்பா” என்கிறபடியே த்ராவிட ரூபமாக பகவத் குண கண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞர்க்கு ஆநந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில் பாஷாநிரூபணத்தோடும் துல்யதோஷம் “அடியார்க்கின்பமாரி” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆநந்தத்தை வர்ஷிக்கும் மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்தி நிரூபணமு மென்கை.

விளக்கம் - (வீட்டின்பத்தில்) - திருவாய்மொழி (2-3-5) - கனிவார் வீட்டின்பம் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயம் என்றால் சட்டென்று உள்ளம் மகிழ்ந்து கொண்டாடும்படியாக உள்ளவர்களுடைய வீடுகளில், அவர்களுக்கு மகிழ்வை அளிக்கவல்ல ஏதேனும் ஒரு பொருளைத் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு நின்று, அவர்களுக்கு பரமானந்தத்தை அளிக்கின்ற அர்ச்சாவதாரத்தை, (த்ரவ்ய நிரூபணம்) - அத்தகைய அர்ச்சாவதார விக்ரஹமானது செய்யப்பட்டதான பொருள்கள் காரணமாக அதனைத் தாழ்வாக உரைப்பதற்கும், (இன்பப்பாவில்) - பெருமாள் திருமொழி (1-4) - அந்தமிழினின்பப்பா - என்பதற்கு ஏற்ப தமிழ் ரூபமாக நின்று பகவானுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் கூட்டத்தை உரைப்பதால் சான்றோருக்கு ஆனந்தத்தை அளிப்பதாக உள்ள திருவாய்மொழியை, (பாஷா நிரூபணம்) - அது உண்டாக்கப்பட்ட மொழியைக் காரணமாகக் கொண்டு

தாழ்வாக உரைப்பதற்கும், (ஸமம்) - ஒப்பாகும். எது எவ்விதம் ஒப்பாகும்? விடை அளிக்கிறார். (இன்பமாரியில்) - திருவாய்மொழி (4-5-10) - அடியார்க்கின்பமாரி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி மூலமாகப் பேரானந்தம் என்னும் மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்றவராகிய நம்மாழ்வாரின், (ஆராய்ச்சி) - பிறவியை இன்னது என்று ஆராய்தல் ஆகும். இவ்விதம் இவர் அருளிச்செய்ததன் காரணம், பின்வரும் பல சாஸ்த்ர வாக்கியங்களைத் திருவுள்ளத்தில் கொண்டதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: கரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிநௌ”, “யோ விஷ்ணோ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ”, “அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:”, “ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்”, “கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநா தாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்”, “சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாந் ஸ யாதி நரகம் நர:” ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதீகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. “அவஜாநந்தி மாம் மூடா:” என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஜை பண்ணும் மூடர்க்கும் “ப்ச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதந்ய பாவா:” என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அநந்யபாவார்க்கும் மூன்றிடமு மொக்குமிறே.

விளக்கம் -

- ப்ரஹ்மாண்டபுராணம் - விஷ்ணோரர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: கரௌ மாநுஷம் பாவமுபௌ நரக பாதிநௌ - யார் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவின் அர்ச்சா விக்ரஹங்களை அவை உலோகம் என்ற சிந்தனையில் காண்கிறானோ அல்லது யார் ஒருவன் ஆசார்யனை ஒரு சாதாரண மனிதன் என்று எண்ணுகிறானோ அவர்கள் இருவரும் நரகத்தில் விழுவார்கள்.

- யோ விஷ்ணோ ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரௌச மாநுஷம் பாவமுபௌ நரகபாதிநௌ - யார் ஒருவன் அர்ச்சா விக்ரஹமாக எழுந்தருளியுள்ள மஹாவிஷ்ணுவிடம் உலோகம் என்னும் எண்ணத்தை வைக்கிறானோ, யார் ஒருவன் ஆசார்யனிடம் மனிதன் என்னும் எண்ணத்தை வைக்கிறானோ, அவர்கள் இருவரும் நரகம் செல்வர்.
- அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹூர் மநீஷிண: - அர்ச்சாவதார விக்ரஹங்களின் மூலத்தை ஆராய எண்ணுதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவனின் குலத்தை ஆராய எண்ணுதல் ஆகியவை, தாயின் யோனியை ஆராய்வதற்கு ஒப்பாகும் என்று சான்றோர் கூறுவர்.
- ஹரிகீர்த்திம் விநைவாந்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாநம் ந காதவ்யம் தஸ்மாந் பாபம் த்வயா க்ருதம் - அரசனே! அந்தணன் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து அல்லாமல் உள்ள மற்ற செய்யுள்களால் (வடமொழி அல்லாமல் மற்ற மொழிகளில் உள்ள) பாடுதல் கூடாது. ஆகவே நீ மற்ற பாஷையில் பாடியதற்காக நாட்டை விட்டுத் துரத்திய காரணத்தால் உன்னால் பாவம் செய்யப்பட்டது.
- பவிஷ்யோத்தர புராணம் - கிம்ப்யத்ராபி ஜாயந்தே யோகிநஸ் ஸர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநா தாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம் - யோகிகள் இந்தப் பூமியில் அனைத்துவிதமான பிறவிகளிலும் பிறக்கிறார்கள். ஜீவாத்மா அனைத்திற்கு ஈச்வரனாகிய பரமாத்மாவை நேரில் கண்ட இந்த யோகிகளின் குலம், தொழில் போன்றவற்றை ஆராய்தல் கூடாது.
- சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாந் ஸ யாதி நரகம் நர: - நான்காம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவன், வேடுவன், நாய் இறைச்சி உண்பவன் ஆகியவர்களில் யாரேனும்

பகவானின் பக்தனாக இருந்தால், அவர்களை அவ்விதம் அந்தந்த குலங்களில் வைத்துக் காண்பவன் நரகம் செல்வான்.

கீதை (9-11) – அவஜாநந்தி மாம் மூடா: - மனிதனாக ரூபம் எடுத்து அவதரித்த என்னை அறிவற்றவர்கள், நான் சாதாரண மனிதன் என்று கருதி அவமதிக்கிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான மூடர்கள் மற்றும் ஸ்தோத்ரரத்னம் (16) – பச்யந்தி கேசிதநிசம் த்வதநந்ய பாவா: - உன்னையே எப்போதும் சிந்திப்பவர்களாக, மற்ற விஷயங்களை நோக்காதவராக - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஞானிகள் ஆகிய இரு பிரிவினருக்கும் மூன்று இடங்களும் ஒன்றே ஆகும் (அதாவது ஏதும் அறியாதவர்கள் அறியாமை காரணமாக பர, வ்யூஹ, விபவங்கள் ஒன்று என உணர்வர்; ஞானிகள் அனைத்தும் அறிந்ததால் அவை மூன்றும் ஒன்று என உணர்வர்).

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 171)

2-10-2 சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது

அதிர்குரல் சங்கத்து அழகர்தம் கோயில்

மதிவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை

பதியது வேத்தி எழுவது பயனே

பொருள் - அழகு நிறைந்த இளம் பருவத்துப் பெண்களுடைய, தாழ்ந்த, மயக்கவல்ல லீலைகளில் மகிழ்ச்சியைக் காண்பிக்காமல், ஸர்வேச்வரனுடைய சேர்க்கை காரணமாக மகிழ்ச்சியுடன் முழங்கும் பாஞ்சஜந்யத்தை எப்போதும் திருக்கரத்தில் கொண்டதால் குறைவற்ற ஸௌந்தர்யம் நிரம்பிய அழகருடைய இருப்பிடமாகவும், சந்தரன் தவழ்ந்து செல்லும்படியான உச்சியை உடையதும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலை என்ற அந்தத் திருப்பதியை துதித்துக் கரையேறுவதே மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தம் ஆகும்.

அவதாரிகை - திருமலையோடு சேர்ந்த ஸ்ரீபதியைக் கிட்டுகையே பரமப்ரயோஜனம் என்கிறார். அன்றிக்கே, திருமலை தன்னையே சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே, திருப்பதியையாதல்.

விளக்கம் - திருமாலிருஞ்சோலை என்ற திருமலையுடன் சேர்ந்த திருப்பதியை அடைதலே நமக்கு மிகவும் உயர்ந்த பலன் என்கிறார். அல்லது அந்தத் திருமாலிருஞ்சோலையை மட்டும் கூறுகிறார் எனலாம். அல்லது அந்தத் திருப்பதியை மட்டுமே கூறுகிறார் எனலாம்.

வ்யாக்யானம் - (சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது) சதிரிள மடவார் விஷயமாக நீங்கள் பண்ணும் தாழ்ச்சியை ஒன்றாக புத்தி பண்ணாதே என்னுதல்; சதிரிள மடவார் தாங்கள் பண்ணும் தாழ்ச்சியை மதியாதே என்னுதல்; மதித்தால் ப்ரயோஜநமில்லாமையே யன்று; மேல் நரகம்; இங்கு சிஷ்டகர்ஹை; “பக்தாநாம்” என்று பரார்த்தமாய், நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும் விஷயமன்றே. சதிரையுடையராயிருப்பார்கள் - பிறரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்கீடான விரகை யுடையரா யிருப்பார்கள். செத்துக் காட்டவுங்கூட வல்லராயிருக்கை. சதிரையும் பருவத்தி னிளமையையுங் காட்டியாயிற்று அகப்படுத்துவது. கீழே “கிளரொளி இளமை” என்றதே; அப்பருவம் கண்டவிடத்தே இழுத்துக் கொள்ளும் முதலைகளாயிற்று விஷயங்கள்.

விளக்கம் - (சதிரிள மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது) - அழகும் இளமையும் அமைந்த பெண்கள் விஷயத்தில், திருவாய்மொழி (4-1-5) - பணிமின் திருவருள் - என்று இவர்கள் விஷயத்தில் நீங்கள் செய்யும் தாழ்ந்த செயல்களில் புத்தியை ஒருமித்துச் செலுத்தாமல். அல்லது அவர்கள், பெரியதிருமொழி (6-2-5) - பாண் தேன் வண்டறையும் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப - என்பதற்கு ஏற்ப செய்கின்ற செயல்களை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாமல். அந்தச் செயல்களை நீங்கள் மதித்தால், அதில் பயன் ஏதும் இல்லை என்பதால் மட்டும் இவ்விதம் கூறவில்லை; அதன் காரணமாக மேலே சென்றால் நரகத்தில் உழல வேண்டும்; இங்கு உள்ளபோது பலராலும் நிந்திக்கப்படுதல் என்னும் நிலை என்பதால் ஆகும். அவை, ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (5) - பக்தாநாம் - உன்னுடைய ரூபம் உனக்காக உள்ளது அல்ல, உன்னுடைய அடியார்களுக்காகவே ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப மற்றவர்களுக்காக உள்ளதும், எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லதும் ஆகிய பகவத் விஷயம் அல்லவே! சதிர் உள்ளவர்கள் - மற்றவர்களை தங்கள் வசப்படுத்திக் கொள்வதற்கு ஈடான வழிகளை அறிந்தவர்களாக இருப்பர், இறந்து காண்பிக்கவும் தயாராக உள்ளது போன்று இருப்பார். அழகு, வசீகரிக்கும் தன்மை, இளமை ஆகியவற்றைக் காண்பித்து அல்லவோ வசப்படுத்துகிறார்கள்! இதனை அடியொட்டியே, திருவாய்மொழி (2-10-1) - கிளரொளி இளமை - என்றார். அந்தப் பருவத்தை கண்டவுடன், அந்த விஷயங்களில் இழுத்துக் கொள்ளவல்ல முதலைகள் போன்று அவ்விஷயங்கள் உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (அதிர்குரல் இத்யாதி) திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே எப்போதும் ஒக்க முழங்கா நின்றுள்ள ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருக்கையிலேயுடையராய் அச்சேர்த்தி யழகாலே அது தன்னையே தமக்குத் திருநாமமாக உடையவர். “ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான நிலம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே விரும்பி, “என்னது” என்று ஆதரித்து வர்த்திக்கிற கோயில். (மதி தவழ் குடுமி) சூற்பெண்டுகள் சுரமேறுமாபோலே, சந்த்ரன் தவழ்ந்து ஏறா நின்றுள்ள சிகரத்தையுடைய திருமலை. மாலிருஞ்சோலையாகிற பதியென்னுதல், மாலிருஞ்சோலையில் பதியென்று திருப்பதியைச் சொல்லுதல். (பதியது ஏத்தி எழுவது பயனே) ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்குமிதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரயோஜநம்; அல்லாதவை நிஷ்ப்ரயோஜநம். ப்ரயோஜந என்றது - ப்ராப்யமென்றபடி.

விளக்கம் - (அதிர்குரல் இத்யாதி) - தனது திருக்கரத்தை எப்போதும் தீண்டியபடி உள்ளதால், ஒரே போன்று முழங்கியபடி உள்ளதான பாஞ்சஜந்யம் என்ற சங்கைத் தனது திருக்கரத்தில் கொண்டவனாய். அத்தகைய சேர்த்தி காரணமாக உண்டான அழகு தன்னையே தனது திருநாமமாக “சங்கத்தழகர்” என்று கூறப்படுபவனாய், “அடியார்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு ஏற்ற இடம்” என்று தனது திருவுள்ளத்தில் மிகுந்த ஆசையுடன், “இந்த இடம் என்னுடையது” என்று அந்த இடத்தைச் சொந்தம் கொண்டாடி எப்போதும் வசிக்கின்ற கோயில். (மதி தவழ் குடுமி) - கர்ப்பிணிகள் மெதுவாக மலையில் ஏறுவது போன்று சந்த்ரன் மெல்லத் தவழ்ந்து ஏறும்படியான உச்சியைக் கொண்ட திருமாலிருஞ்சோலை திருமலை; அதாவது திருமாலிருஞ்சோலை என்ற இடம். அல்லது திருமாலிருஞ்சோலையில் உள்ள இடம் என்று அந்தத் திருப்பதியை உரைத்தல் என்று பொருள். (பதியது ஏத்தி எழுவது பயனே) - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யத்தைச் செய்தபடி இருந்து கரையேறுதல் என்பதே இந்த ஆத்மாவிற்குப் பயனாகும். பயன் என்றால் அடையவேண்டிய இலக்கு என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

2-10-3 பயனல்ல செய்து பயனில்லை நெஞ்சே

புயல்மழை வண்ணர் புரிந்துறைகோயில்
மயல்மிகு பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
அயன்மலை அடைவது அது கருமமே

பொருள் - நெஞ்சமே! பலன் அளிக்காதவற்றைச் செய்து எந்தவிதமான பயனும் இல்லை. தூறலும் துளியும் நிறைந்த காளமேகம் போன்று, நீர்நிலை அல்லது நிலம் போன்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் பெய்கின்ற மழை போன்ற தன்மை கொண்டவன், மிகவும் மகிழ்ந்து எப்போதும் வசித்தபடி உள்ளதும், காண்பவர்கள் நெஞ்சம் மயக்கம் அடையும்படியாகக் காண்பதற்கு இனிமையானதும் ஆகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருமாலிருஞ்சோலைக்கு அருகே உள்ள மலையை அடைதல் என்பதே ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற செயலாகும்.

அவதாரிகை - உத்தேசயத்துக்கு இதெல்லாம் வேணுமோ? திருமலையோடு சேர்ந்த அயன்மலையையடைய அமையும் என்கிறார்.

விளக்கம் - தான் அடையவேண்டிய பேறு இன்னது என்று உறுதிபடி உரைக்கத்தகுந்த நிலையைப் பெற, திருமாலிருஞ்சோலை என்பதையே தொழவேண்டும் என்றில்லை; அதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதான, அதன் அருகில் உள்ள ஒரு மலையைத் தொழுதாலே போதுமானது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பயனல்ல இத்யாதி) பயனல்லவாக நினைத்திருக்கிறது - பரமபதத்தி லிருப்பையும், அல்லாத அவதாரங்களையும். அன்றியே, (பயனித்யாதி) ப்ரயோஜந சூந்யமானவற்றைச் செய்து ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. செயலும் பலமும் இரண்டும் ப்ரயோஜநமாயிற்று தாம் பற்றின விஷயம்; “ஸுஸுகம் கர்த்தும்” என்னக் கடவதிநே; ஸாதந தசையிலும் துக்கரூபமாய், பலவேளையிலும் துக்க மிச்ரமாயிருக்கிற ஸ்வர்க்க தத்ஸாதநங்களை யாயிற்று இவர் நினைத்திருக்கிறது. (நெஞ்சே) - விஷயாந்தரத்துக்கும் இவ்விஷயத்துக்கும் உண்டான நெடுவாசி உனக்கு அநுபூதமிநே. (நெஞ்சே) பந்த மோஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயினே நெஞ்சுதான் இருப்பது. இவ்வளவிலும் இவ்விஷயத்தை அகலுகைக்குக் காரியம் பார்த்தாய் நீயினே.

விளக்கம் - (பயனல்ல இத்யாதி) - “பயன் இல்லை” என்று இவர் கருதுவது எவற்றை என்றால் - பரமபதத்தில் அவன் உள்ள நிலையையும், அவனுடைய அவதாரங்களையும் ஆகும். இவை இடம், காலம் போன்றவற்றால் எளிதில் கிட்ட இயலாதது என்பதால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். அல்லது வேறுவிதமாகவும்

பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது, காம்யகர்மங்களான ஸ்வர்க்கம் இட்டுச் செல்லவல்ல கர்மங்களைச் செய்வதால் எந்தப் பலனும் இல்லை என்று உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். ஆனால், செய்கை மற்றும் பலன் ஆகிய இரண்டும் சிறந்ததாக உள்ளபடியான ஒரு விஷயத்தையே நான் பற்றினேன் என்கிறார். இந்த விஷயம், கீதையில் (9-2) - ஸுஸுகம் கர்த்தும் - இயற்றுவதற்கு எளியது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதாகும். ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களுக்கான கர்மங்களை இயற்றும் நேரத்தில் அவை மிகுந்த துக்கத்தையும் கடினத்தையும் அளிப்பதாகவும், பலன் அளிக்கும்போது துக்கம் மற்றும் துக்கஇன்பங்கள் கலந்ததாகவும் உள்ளன. அதனையே இங்கு “பயனல்ல” என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (நெஞ்சே) - என்னுடைய நெஞ்சமே! மற்ற விஷயங்களுக்கும், இந்த பகவத் விஷயத்துக்கும் இடையே உள்ள பெருத்த வேறுபாடு என்பது நீ அறிந்த ஒன்று அல்லவோ? (நெஞ்சே) - பந்தப்படுத்தும் செயலில் ஈடுபடுதல் அல்லது மோகஷத்திற்கான செயலில் ஈடுபடுதல் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ளது நெஞ்சமே ஆகும். இப்படி உள்ளபோதிலும், இந்த பகவத் விஷயத்திலிருந்து நீ அகன்று செல்ல முனைகிறாயே!

வ்யாக்யானம் - (புயல்மழை வண்ணர் புரிந்துறை கோயில்) பயனான விஷயந்தா னிருக்கிறபடி. வர்ஷுகவலாஹகம் போலேயிருக்கிற வடிவழகை யுடையவர், அவ்வடிவழகை ஸர்வஸ்வ தாநம் பண்ணி வர்த்திக்கிற கோயில். வர்ஷுகமான மேகம் போலே ஜல ஸ்த்தல விபாகமின்றிக்கே ஸர்வஸ்வ தாநம் பண்ணி வர்த்திக்கிற தேசம் என்றுமாம். இத்தால் - தமக்கு ப்ராப்ய ப்ராபகங்கள் ஒருவனையா யிருக்கிறபடி.

விளக்கம் - (புயல்மழை வண்ணர் புரிந்துறை கோயில்) - பயன் அளிக்கவல்ல விஷயம் இவ்விதம் உள்ளது என்று உரைக்கிறார். “வண்ணர்” என்பதில் உள்ள “வண்ண” என்ற பதத்திற்கு வர்ணம், ஸ்வபாவம் என்று இரு பொருள் உண்டு. இரண்டு அர்த்தங்களிலும், “வண்ணர்” என்பதைத் தொடர்ந்து உள்ள “புரி” என்ற பதத்திற்கு “அளித்தல்” என்று பொருள். ஆக இங்கு இரண்டாவது அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு “மழை போன்ற ஸ்வபாவம் கொண்டதால் அருள் புரிகிறான்” என்றார். மழையைப் பொழியவல்ல மேகம் போன்ற வடிவழகு கொண்டவன்; அத்தகைய வடிவழகை அனைவரும் அனுபவிக்கும்படிக் கொடுத்து, அனைவரும் எளிதாக அனுபவிக்கும்படியாக நிற்கும் கோயில். அல்லது மழைமேகம் போன்று

நீர் நிறைந்த இடம், நிலம் என்ற வேறுபாடு காணாமல் அனைவருக்கும் ஒரே போன்று க்ருபையைச் செய்தபடி நிற்கும் கோயில். இதன் மூலம், தான் அடையவேண்டிய இலக்கு மற்றும் அந்த இடத்தை அடைவிக்கச் செய்யும் வஸ்து ஆகிய இரண்டும் ஒருவனாகவே உள்ளதை உரைத்தார்.

வ்யாக்யானம் - (மயல்மிகு பொழில் சூழ்) சோலைச்செறிவாலே புக்கார்க்கு இருண்டிருக்கும் என்னுதல்; அன்றியே போக்யதா ப்ரகர்ஷத்தாலே நெஞ்சை இருளப் பண்ணுமென்னுதல். (மாலிருஞ்சோலை அயன்மலை) திருமலையோட்டை ஸம்பந்தத்தையே தனக்குப் பேராக உடைத்தான மலை. “அகஸ்த்ய ப்ராதா” என்னுமாபோலே. (அடைவதது கருமமே) அதொன்றுமே கர்த்தவ்யம், அல்லாதவையடைய அகர்த்தவ்யம் என்றார்.

விளக்கம் - (மயல்மிகு பொழில் சூழ்) - மயல் என்றால் மயக்கம், ப்ராந்தி. “மயல் மிகு பொழில்” - மயக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்ல மிகப் பெரிய பொழில்; அதாவது அடர்த்தி காரணமாகத் தன்னுள் புகுந்தவர்களுக்கு இருண்டு காணப்படும் சோலைகள். அல்லது, இளமை மிகுதியாக உள்ளதால் நெஞ்சத்தை இருளும்படிச் செய்யவல்லது என்றும் கூறலாம். (மாலிருஞ்சோலை அயன்மலை) - இந்தத் திருமலையின் தொடர்பு என்பதையே தனக்கு பெயராகக் கொண்ட மலை. இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் - அகஸ்த்ய ப்ராதா - அகஸ்த்யரின் சகோதரன் - என்று அகஸ்த்யரை முன்னிறுத்தி உரைப்பது போன்று, “மாலிருஞ்சோலையை” முன்னிறுத்தி உரைக்கிறார். (அடைவதது கருமமே) - அதனைச் சென்று அடைவது மட்டுமே செய்யத்தக்க செயலாகும், மற்ற அனைத்தும் செய்யத் தகாதவையே ஆகும் என்கிறார்.

2-10-4 கரும வன்பாசம் கழித்துமுன் றுய்யவே

பெருமலை யெடுத்தான் பீடுறை கோயில்

வருமழை தவழும் மாலிருஞ்சோலை

திருமலை யதுவே அடைவது திறமே.

பொருள் - பந்தப்படுத்தவல்ல கர்மங்கள் என்னும் கழற்றுவதற்கு அரியதான பாசங்களைக் கழற்றி, அடிமை செய்து, எங்கும் செல்லும்படியாக உள்ள தனது அடியார்கள் கரையேறிப் பிழைப்பதற்காகவே கோபகோபீ ஜனங்களுடைய

துன்பம் நீங்கும்படியாக கோவர்த்தனம் என்ற பெரிய மலையை எடுத்துக் காத்தான். இப்படிப்பட்ட அவன், தன்னுடைய “காப்பாற்றும் மேன்மை” என்னும் செல்வம் வெளிப்படும்படியாக எப்போதும் வசித்து வருவதும், மழையைப் பொழிய வரும் மேகங்கள் தவழ்ந்து செல்லும்படியாக உயர்ந்ததும், பரந்த சோலைகள் நிறைந்ததும் ஆகிய திருமாலிருஞ்சோலையை அடைதலே செய்யத்தக்க செயலாகும்.

அவதாரிகை – கர்மபந்தத்தைப் போக்கி ஆச்ரிதரானவர்கள் அடிமை செய்து வாழுகைக்கு ஈடாம்படி ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருமலையை ஆச்ரியிக்கையே ஸத்ருசமென்கிறார்.

விளக்கம் – கர்மபந்தத்தை நீக்கி, அடியார்கள் அடிமை செய்து வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளதான, ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வாழ்கின்ற இடமான, திருமாலிருஞ்சோலையை அடைந்து நிற்பதே தகுதியான செயலாகும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கரும வன்பாசம் கழித்து உழன்று உய்யவே) “இது நம்மாற் செய்து தலைக்கட்டப்போமோ திருமலையை ஆச்ரியிக்குமதொழிய” என்று இங்ஙனே ஆழ்வான் ஒருருவிலே பணித்தானாம்; அங்ஙனும் நிர்வஹிக்கக்கடவது. அன்றிக்கே, “கரும வன் பாசம் கழிக்கைக்காகவும், உழன்று உய்கைக்காகவும்” என்று இங்ஙனே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. முராஸுரன் அநேகமாயிரம் பாசங்களாலே தன்னை மறைய வரிந்து கொண்டிருந்தாப்போலேயிறே அவித்யாதிகளாலே தன்னை மறைய வரிந்து கொண்டிருக்கும்படி. கர்மமாகிற வலிய பாசங்களைக் கழிக்கைக்காகவும், தன் பக்கல் கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவும். “பரித்ராணாய ஸாதூநாம்” என்கிறபடியே – விரோதிகளைப் போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிறே அவதாரங்களுக்கு ப்ரயோஜனம்.

விளக்கம் - (கரும வன்பாசம் கழித்து உழன்று உய்யவே) - இதற்கு இரண்டு விதமாகப் பொருள் உரைக்கலாம். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான், “கர்மங்கள் என்பதான கழற்றுவதற்கு அரிய பாசங்களை, திருமாலிருஞ்சோலையை அண்டாமல் நம்மால் கழற்ற இயலுமோ?”, என்று பொருள் உரைத்தார். ஸ்வாமி எம்பெருமானார், “கர்மங்கள் என்பதான கழற்றுவதற்கு அரிய பாசங்களை நீக்கி, அவனுக்குக்

கைங்கர்யம் செய்து திரிவதற்காக திருமாலிருஞ்சோலையை அடையவேண்டும்”, என்று பொருள் உரைத்தார். மேலே உள்ள அவதாரிகை, எம்பெருமானாரின் கருத்தை அடியொற்றி உள்ளது. [முராஸூரன் என்பவன் நரகாஸூரனின் அமைச்சன் ஆவான். அவன் தனக்கு ஆபத்து ஏற்படாதவிதம் நூறு யோஜனை தூரம் பாசங்கள் கொண்டு வேலி அமைத்தான். ஆனால் அவற்றை க்ருஷ்ணன் அழித்தான். இதனை இங்கு கூறுகிறார்] முராஸூரன் பல ஆயிரம் பாசங்களால் தன்னை மறைத்துப் பந்தப்பட்டது போன்று, அவித்யை முதலானவற்றால் தங்களைப் பந்தப்படுத்திக் கொண்டுள்ள. கர்மங்கள் என்பதான வலிமையான பாசங்களை நீக்குவதற்காகவும், தனக்குக் கைங்கர்யம் செய்து கரையேறுவதற்காகவும். கீதை (4-9) – பரித்ராணாய ஸாதுநாம் - ஸாதுக்களைக் கரையேற்ற - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்கள் தன்னை அடையவிடாமல் தடுக்கும் விரோதிகளை நீக்கிக் கரையேற்றுகிறான் அல்லவோ? இச்செயல் அல்லவோ அவன் அவதாரங்கள் எடுப்பதற்கான பலனாக உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (பெருமலை எடுத்தான்) அரியன செய்தும் ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுமவன்; “கோகோபீ ஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம்” என்று இடையரும் இடைச்சிகளும் நோவுபட, ஒரு மலையை எடுத்து நோக்கினவன், அந்த ஐச்வர்யத்தோடே வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோவில். (பெருமலை) பஞ்சலக்ஷம் குடியும் நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படியிறே மலையின் பரப்பு. பீடு – பெருமை; அதாவது ஐச்வர்யம்; ஆபத்ஸகத்வாதிகள்; ஒரு மலையை ஆதேயமாகக் கொண்டு ரக்ஷித்தவன் ஒரு மலையை ஆதாரமாகக் கொண்டு ரக்ஷிக்க நிற்கிறவிடம். படுக்களுக்கும் இடையருக்கும் ரக்ஷகனாகையால் வந்த ஐச்வர்யம் தோற்ற வர்த்திக்கிற கோயில். (வருமழை தவழும் மாலிருஞ்சோலை) “ஸமுத்வஹந்தஸ் ஸலிலாதிபாரம் பலாகிநோ வாரிதரா நதந்தி; மஹுத்ஸு ச்ருங்கேஷு மஹீதராணாம் விச்ரம்ய விச்ரம்ய புந: ப்ரயாந்தி” என்கிறபடியே சூற்பெண்டுகள் சுரமேறுமாபோலே யாயிற்று மேகங்கள் சஞ்சரிப்பது. ஊர்க்கு இரண்டாயிற்று மழை - நின்றவிடத்திலே நின்று வர்ஷிப்பதொரு மேகமும், போவதுவருவதா யிருப்பதொரு மேகவும்; “புயல் மழை வண்ணர்” என்கிறதிறே. மாலிருஞ்சோலையாகிற திருமலையை ஆச்ரயிக்குமிதுவே திறம் – செய்திறம்; செய்யவடுப்பது இதுவே. மாலிருஞ்சோலையை உடைத்தான திருமலையை

யென்னுதல். “மால்” என்று - பெருமை. “இருமை” என்றும் - பெருமை. ஒன்று - ஒக்கத்திலே, ஒன்று - பரப்பிலே.

விளக்கம் - (பெருமலை எடுத்தான்) - செய்வதற்கு மிகவும் கடினம் என்று எண்ணக்கூடிய செயலான ஒரு மலையைத் திருக்கரத்தில் எடுத்து அடியார்களைக் காப்பாற்றுபவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-11-13) - கோகோபீ ஜந ஸங்குலம் அதீவார்த்தம் - பசுக்கள், ஆயர்கள் என்று பலரும் வருந்தியபடி இருந்தபோது க்ருஷ்ணன் சிந்தித்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஆயர்களும் ஆய்ச்சிகளும் துன்பம் உற்றபோது, ஒரு மலையைத் தனது திருக்கரத்தில் எடுத்து அவர்களைப் பாதுகாத்தவன், அப்படிப்பட்ட தனது ஐச்வர்யத்தோடு வந்து எப்போதும் வசிக்கும் கோயில். (பெருமலை) - ஐந்து லக்ஷம் கோபஜனங்கள் ஒதுங்கலாம்படியான பரப்புள்ள மலை. பீடு என்றால் பெருமை, அதாவது ஐச்வர்யம். அடியார்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படும்போது அவன் உதவுவதற்குத் தயாராக வந்து நிற்கும் வஸ்துக்கள். ஒரு மலையானது தன்னால் தாங்கப்படும் பொருளாகக் கொண்டு நின்று அவர்களைக் காப்பாற்றினான். அப்படிப்பட்டவன், ஒரு மலையானது தன்னைத் தாங்க நின்று, தான் அனைத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக நிற்கும் இடம். பசுக்கள் மற்றும் இடையர்கள் ஆகியவர்களைக் காப்பாற்றுவதால் வந்த ஐச்வர்யம் வெளிப்படும்படியாக நிற்கும் கோயில். (வருமழை தவழும் மாலிருஞ்சோலை) - மலை என்றால் இங்கு மேகம் என்று பொருள். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-22) - ஸமுத்வஹந்தஸ் ஸலிலாதிபாரம் பலாகிநோ வாரிதரா நதந்த்;, மஹுத்ஸு ச்ருங்கேஷு மஹீதராணாம் விச்ரம்ய விச்ரம்ய புந: ப்ரயாந்தி - மிகவும் அதிகமான தண்ணீரைத் தாங்கியபடி உள்ளதும், கொக்குகள் போன்று வெண்மையான மேகங்கள் நிற்பதும், ஒலித்தபடியுள்ள மேகங்கள் இளைப்பாறியபடி உள்ளதும் ஆகிய மலை உச்சியில் அந்த மேகங்கள் இளைப்பாறி மீண்டும் செல்கின்றன - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்ப்பிணிப்பெண்கள் மெதுவாக நடப்பது போன்று, மேகங்கள் மெதுவாகச் செல்கின்றன. “மழை” என்றால் போதாதோ, “வரும் மழை” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அங்குள்ளவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான மழை உண்டு. ஒன்று அங்கேயே நின்றபடி எப்போதும் பொழிந்தபடி நிற்பது, இது ஸர்வேச்வரன்; மற்றொன்று அவ்வப்போது அங்கு வருவதும் போவதுமாக உள்ள மழை.

திருவாய்மொழி (2-10-3) - புயல்மழை வண்ணர் - என்று கூறினார் அல்லவோ? திருமாலிருஞ்சோலை என்ற திருநாமம் கொண்டதான மலையை அண்டி நிற்பதே செய்யத்தக்கதொரு செயலாகும். திறன் என்றால் செய்யத்தக்க செயல், செய்யப்படுவது இதுவே ஆகும். அல்லது மாலிருஞ்சோலை என்பதைக் கொண்ட திருமலை என்றும் கூறலாம். “மால்” என்றால் பெருமை, “இருமை” என்றாலும் பெருமை என்று பொருள். ஒரு பெருமை உயரமானது என்பதாலும், மற்றொரு பெருமை பரந்து விரிந்தது என்பதாலும் ஆகும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 33)

28. நெஞ்சில் கரைகொண்ட கஞ்சனைக் காய்ந்த நிமலன் நங்கள்

பஞ்சித் திருவடிப் பின்னைதன் காதலன் பாதம் நண்ணா
வஞ்சகர்க்கு அரிய இராமானுசன் புகழ் அன்றி என்வாய்
கொஞ்சிப் பரவகில்லாது என்ன வாழ்வு இன்று கூடியதே.

விளக்கவுரை - அசரீரி கூறியதைக் கேட்டுத் தனது மனதில் க்ருஷ்ணன் மீது எப்போதும் விரோதம் கொண்டு கம்ஸன் இருந்தான். இப்படியாக நெஞ்சத்தில் கறை ஒன்றைக் கொண்டிருந்த கம்ஸனை, ஸம்ஹாரம் செய்தவன்; என்னை எம்பெருமானார் திருவடிகளில் பொருந்தி இருக்கும்படி அருளியவன் (நிமலன்); தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் (நிமலன்); பஞ்சு போன்ற வெண்மையான திருவடிகளை உடைய நப்பின்னை பிராட்டியின் நாயகன் - இப்படிப்பட்ட கண்ணனின் திருவடிகளை அண்டாமல் உள்ள வஞ்சக நெஞ்சம் படைத்தவர்களால் நெருங்க இயலாமல் உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். என் போன்ற தாழ்ந்தவர்களின் மனதிலும் புகுந்து நிற்கும் எம்பெருமானாரின் உயர்ந்த குணங்கள் தவிர, வேறு எதனையும் உயர்வாகக் கூறி, எனது வாய் துதிக்காது. எனக்குக் கிட்டிய இத்தகைய உயர்ந்த வாழ்க்கையைக் கண்டீர்களா?

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே மநஸ்ஸினுடைய ஸம்ருத்தியைச் சொல்லி, இதிலே - வாக்குக்குள்ள ஸம்ருத்தியைச் சொல்ல ஒருப்பட்டு, துர்ப்புத்தியான கம்ஸனை ஸம்ஹரித்து, அதிகோமளமான ஸ்ரீபாதங்களையுடைய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஸ்நேஹியான க்ருஷ்ணனுடைய ஸ்ரீபாதங்களை ஆசிரியாத ஆத்மாபஹாரிகளுக்கு அகோசரரான எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களையொழிய வேறொரு விஷயத்தை என் வாக்கானது ஸ்துதிக்கமாட்டாது, ஆகையாலே இப்போது எனக்கொரு அலப்பலாபம் சேர்ந்ததென்று வித்தராகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் தனது மனமானது எம்பெருமானார் அல்லாமல் மற்ற எதனையும் எண்ணாமல் உள்ளது என்று மனதின் சாமர்த்யத்தை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் தனது வாக்கிற்கு உள்ள சாமர்த்யத்தைக் கூற எண்ணினார். ஆகவே, துர்ப்புத்தி உள்ளவனாகிய கம்ஸனை அழித்து, மிகவும் மென்மையான திருவடிகளைக் கொண்ட நப்பின்னையின் ப்ரியமான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்காதவர்களான ஆத்ம அபஹாரம் செய்பவர்களுடைய வாக்கிற்கு எட்டாதபடி உள்ள எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்கள் அல்லாமல் மற்றொரு விஷயத்தை எனது வாக்கு துதிக்காது; ஆகவே எனக்கு இப்போது கிடைத்தற்கு அரிய பேறு கிடைத்தது என்று பக்தியால் வியந்து நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெஞ்சில் கறை கொண்ட கஞ்சனை) கம்ஸன் அசரீரி வாணி சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவன்று தொடங்கி மநஸ்ஸிலே க்ரோதத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் க்ரோதமானது தம: கார்யமென்கையாலே அத்தைக் கறுப்பாக வருளிச்செய்கிறார். “தீய புத்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன்” என்கிறபடியே ஹ்ருதயத்திலே சீற்றத்தையுடையனான கம்ஸன். “கம்ஸஸ் ததோத் விக்ந மநா: க்ராஹ ஸர்வாந் மஹாஸுராந் ப்ரலம்ப கேசி ப்ரமுகாநாஹூய அஸுர புங்கவாந்; ஹே ப்ரலம்ப மஹாபாஹோ கேசிந் தேனுக பூதனே அரிஷ்டாத்யாஸ் ததைவாந்யே ச்ருயதாம் வசனம் மம; மாம் ஹந்துமமரைர் யத்ந: க்ருத: துராத்த்மபி: மத் வீர்யதாபி தாந்வீரோ ந த்வேதாந் குணயாம்யஹம்; கிம் இந்த்ரேணால்ப வீர்யேண கிம் ஹரேணைகசாரிணா ஹரிணா வாபி கிம் ஸாத்யம் சித்ரேஷ்வஸுர காதிநா” என்று தொடங்கி, “அமரேஷு மமாவஜ்ஞா ஜயதே தைத்ய புங்கவா: ஹாஸ்யம் மே ஜாயதே வீராஸ்தேஷு யத்ந பரேஷ்வபி; ததாபி கலு துஷ்டாநாம் தேஷாமப்யதிகம் மயா அபகாராய தைத்யேந்த்ரா யதநீயம்

துராத்மநாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு போந்து, “உத்பந்நச்சாபி மே ம்ருத்யுர் ப்ருத பூர்வஸ்ஸ வை கில இத்யேதத்தாரிக்தா ப்ராஹ தேவகீ கர்ப்ப லம்பவா; தஸ்மாத் பாலேஷு ச பரோ யத்ந: கார்யோ மஹீதலே யத்ரோத்ரித்தம் பலம் பாலோ ஸ ஹந்தவ்ய: ப்ரயத்நத:” என்று இவ்விருத்தாந்தம் விஷ்ணுபுராணத்திலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - (நெஞ்சில் கறை கொண்ட கஞ்சனை) - கம்சன் அசரீரியின் சொற்கள் கேட்ட நாள் முதலாக தனது மனதில் தேவகியின் எட்டாவது குழந்தை மீது க்ரோதத்தை வளர்த்தபடியே இருந்தான். அத்தகைய க்ரோதம் என்பது தமோ குணத்தின் செயல் என்பதால், அதனைக் கறுப்பாக வர்ணிக்கிறார். பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-2-5) - தீய புத்திக் கஞ்சனுன்மேல் சினமுடையன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி தனது உள்ளத்தில் எப்போதும் க்ருஷ்ணனைக் குறித்துச் சீற்றத்துடன் உள்ள கம்சனை. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (5-4-1 முதல் 4) - கம்ஸஸ் ததோத் விக்ந மநா: க்ராஹ ஸர்வாந் மஹாஸுராந் ப்ரலம்ப கேசி ப்ரமுகாநாஹூய அஸுர புங்கவாந்; ஹே ப்ரலம்ப மஹாபாஹோ கேசிந் தேனுக பூதனே அரிஷ்டாத்யாஸ் ததைவாந்யே ச்ருயதாம் வசனம் மம; மாம் ஹந்துமமரைர் யத்ந: க்ருத: துராத்மபி: மத் வீர்யதாபி தாந்வீரோ ந த்வேதாந் குணயாம்யஹம்; கிம் இந்த்ரேணால்ப வீர்யேண கிம் ஹரேணைகசாரிணா ஹரிணா வாபி கிம் ஸாத்யம் சித்ரேஷ்வஸுர காதிநா - கம்ஸன் மிகவும் கலக்கம் கொண்ட மனதுடன் கூடியனவாக தன்னுடைய முதன்மையாக அஸுரர்களான ப்ரலம்பன், கேசி போன்றவர்களையும் மற்றவர்களையும் அழைத்து அவர்களிடம், “ப்ரலம்பா, கேசி, தேனுகா, பூதனா, அரிஷ்டனே, மற்றவர்களே! நான் கூறுவதைக் கேளுங்கள். என்னுடைய சக்திக்கு அஞ்சியவர்களான தேவர்கள் என்னைக் கொல்வதற்காகப் பலவிதமான திட்டங்களைத் தீட்டியபடி உள்ளனர். வீரர்களே! ஆனால் நான் அவர்களை ஒரு பொருட்டாகவே கொள்ளவில்லை. அற்பமான வீரம் கொண்ட இந்த்ரனும், ஹரியும் தங்களுடைய விரோதிகளைத் தந்திரம் மூலம் அழிப்பது அல்லாமல் வேறு என்ன செய்வர்”, என்று கூறினான் - என்று தொடங்கி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-4-9, 10) - அமரேஷு மமாவஜ்ஞா ஜயதே தைத்ய புங்கவா: ஹாஸ்யம் மே ஜாயதே வீராஸ்தேஷு யத்ந பரேஷ்வபி; ததாபி கலு துஷ்டாநாம் தேஷாமப்பயதிகம் மயா அபகாராய தைத்யேந்த்ரா யதநீயம் துராத்மநாம் - என்னுடைய ஆணைக்குட்பட்டும், எனது வீரத்திற்குப் பயந்தும், உலகில் உள்ள அனைத்து

அரசர்களும் எனது உறவினனான ஜராஸந்தனைக் காக்கவில்லையா? தைத்ய குல வீரர்களே! நான் தேவர்கள் மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியவர்கள் என் விஷயத்தில் செய்யும் தாழ்ந்த செயல்களை அனைவருக்கும் மேலும் உணர்த்துவேன் - என்று கூறப்பட்டு, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-4-12, 13) - உத்பந்நச்சாபி மே ம்ருத்யுர் ப்ருத பூர்வஸ்ஸ வை கில இத்யேதத்தாரிக்தா ப்ராஹ தேவகீ கர்ப்ப ஸம்பவா; தஸ்மாத்த பாலேஷு ச பரோ யத்ந: கார்யோ மஹீதலே யத்ரோத்ரிக்தம் பலம் பாலோ ஸ ஹந்தவ்ய: ப்ரயத்நத: - தேவகியின் வயிற்றில் பிறந்த பெண் குழந்தை, என்னுடைய யமனான குழந்தை உயிருடன் உள்ளதாகக் கூறினாள். ஆகவே நாம் சிசுக்களைத் தேடுவோமாக. எந்தக் குழந்தையாவது அதிசயமான பலத்துடன் காணப்பட்டால் அதனைக் கொல்லுவோம் - என்று கம்ஸன் க்ருஷ்ணன் மீது கொண்டிருந்த க்ரோதமானது விரிவாகக் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (காய்ந்த) “உத்ப்லுத்யாருஹ்ய தம் மஞ்சம் கம்ஸம் ஜக்ராஹ வேகத:; கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகலத் க்ரீடம் அவநீதலே; ஸ கம்ஸம் ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச; அசேஷ ஜகதாதார குருணா பததோபரி க்ருஷ்ணேந த்யாஜித ப்ராணாந் உக்ரஸேநாத்மஜோ ந்ருப:” என்கிறபடியே ஸம்ஹரித்த. (நிமலன்) கல்மஷ ரஹிதன். முன்னே ஒரு மலமிருந்து அதைப் போக்கிக் கொண்டபடியன்று, நைஸர்க்கிகமான நைர்மல்யத்தையுடையவன். ஹேயப்ரதிபடனென்றபடி. அன்றிக்கே, கம்ஸனைக் கொல்லுமளவும் மாதாபிதாக்களைச் சிறையிலேயிருக்கக் கேட்டு பொறுத்திருந்ததொரு மலமுண்டு, அவனைக் கொண்டு மாதாபிதாக்களைச் சிறையில் நின்று விடுவித்த பின்பு நிர்மலனான நென்னவுமாம். “தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்னக் கடவதிறே. அங்ஙனுமன்றிக்கே, “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே, தம்மை எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே அநந்யார்ஹராம்படி பண்ணினானாகையாலே (நிமலன்) என்கிறாராகவுமாம்.

விளக்கம் - (காய்ந்த) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (5-20-85, 86, 87) - உத்ப்லுத்யாருஹ்ய தம் மஞ்சம் கம்ஸம் ஜக்ராஹ வேகத:; கேசேஷ்வாக்ருஷ்ய விகலத் க்ரீடம் அவநீதலே; ஸ கம்ஸம் ஸம்பாதயாமாஸ தஸ்யோபரி பபாத ச; அசேஷ ஜகதாதார குருணா பததோபரி க்ருஷ்ணேந த்யாஜித ப்ராணாந் உக்ரஸேநாத்மஜோ ந்ருப: - மதுவாரியான க்ருஷ்ணன், கம்ஸன் அமர்ந்திருந்த இருக்கைக்குத் தாவி

அவனுடைய தலைமுடியைப் பற்றினான்; அவனுடைய க்ரீடத்தைத் தரையில் மோதினான்; அந்த கோவிந்தன் அவன் மீது ஏற் அமர்ந்தான்; அனைத்து லோகங்களையும் தாங்குகின்ற க்ருஷ்ணனின் பாரத்தால் நசுக்கப்பட்டவனாக, உக்ரஸேனனின் புத்திரனும், அரசனும் ஆகிய கம்சன் தனது ப்ராணனை விட்டான் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அந்தக் கம்சனை ஸம்ஹாரம் செய்த. (நிமலன்) - தோஷங்கள் அற்றவன். முன்பு ஒரு காலகட்டத்தில் தோஷங்கள் இருந்து, பின்னர் அதனை நீக்கிக்கொள்ளுதல் என்பது போன்று அல்லாமல், எப்போதும் தோஷம் இல்லாதபடி உள்ளவன். தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன். அல்லது, கம்ஸனை அழிக்கும்வரை தனது தாய்தந்தையர் சிறையில் உள்ளதை அறிந்தும், ஏதும் செய்யாமல் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தான் என்ற தோஷம் உண்டு; கம்ஸனை அழித்து தாய்தந்தையரைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்த பின்னர் தோஷங்கள் அற்றவன் ஆனான் என்றும் கொள்ளலாம். பெரியதிருமொழி (8-5-1) - தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல் - என்றது காண்க. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன் - என்பதற்கு ஏற்ப திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தன்னை எம்பெருமானார் திருவடிகள் அல்லாமல் மற்ற எதற்கும் வசப்படாத விதம் செய்தான் என்பதால் "நிமலன்" என்கிறார் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (நங்கள் பஞ்சித் திருவடி பின்னைதன் காதலன்) (நங்கள் பஞ்சித்திருவடி) "பஞ்சிய மெல்லடிப் பின்னை" என்கிறபடியே பஞ்சு போலே ஸுகுமாரமான திருவடிகளை யுடையளான. அன்றிக்கே, அத்யந்த புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரியாகையாலே கடிநமான பூமியிலே திருவடிகளை வைத்தாலே வாடுமென்று நினைத்து, பஞ்சுமேல் அடியை யிட்டுத் திரியும்படியான திருவடிகளையுடையா ளென்னவுமாம். (பின்னைதன்) இப்படிப்பட்ட லௌகுமார்யத்தை யுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு. (பின்னைதன் காதலன்) என் போல்வாரெல்லாருடையவும் ஈச்வர நிக்ரஹ ஹேதுவான அபராதங்களை அவனாலே பொறுப்பித்து நம்மை ஆச்ரயிப்பிக்கைக்காக அவனோடே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினா ளாகையாலே நமக்கேயா யிருக்கிறாளென்று நினைத்து, (நங்கள்) என்கிறார். ஆக ஆச்ரித ரஷணார்த்தமாக வவதரித்து அதிலௌகுமார்யத்தை யுடையளான நப்பின்னைப்பிராட்டி தனக்கு ஸ்நிக்த்தனானவென்றபடி.

விளக்கம் - (நங்கள் பஞ்சித்திருவடி) - பெரியதிருமொழி (3-4-4) - பஞ்சிய மெல்லடிப் பின்னை - என்பதற்கு ஏற்ப பஞ்சு போன்ற மென்மையான திருவடிகள் கொண்ட. அல்லது மிகவும் மென்மையான இளம் வயதுள்ளவள் என்பதால் கடினமான பூமியில் அந்தத் திருவடிகள் கொண்டு நடந்தால் வாடிவிடும் என்பதால், பஞ்சுவிரிப்பை விரித்து அதன் மேல் திருவடிகளை வைத்து நடக்கும்படியான திருவடிகள் கொண்டவள் என்றும் கூறலாம். (பின்னைதன்) - இப்படியான மென்மை கொண்டவளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு. (பின்னைதன் காதலன்) - என்னைப் போன்றவர்களுடைய, ஸர்வேச்வரன் தண்டிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான குற்றங்களை, அவன் பொறுத்துக் கொள்ளும்படிச் செய்து, நம்மை அவன் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி, அவனுடன் பல அவதாரங்களில் சேர்ந்து இவளும் வந்தாள் என்பதால், நமக்காவே உள்ளாள் என்று எண்ணுவதால் “நங்கள்” என்கிறார். ஆக அடியார்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கும்விதமாக அவதரித்து, மிகுந்த மென்மை உடையவளாகிய நப்பின்னை பிராட்டிக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீஜநகராஜன், தன் பூமியிலுள்ள இடையர்க்கெல்லாம் தலைவனாய் கும்பனென்னும் பேரையுடையனானவன், இடையர் கோஷ்டியிலே ஏழு வருஷபங்கள் அஸுராவேசத்தாலே மஹாபலவீர்ய வத்துக்களாய்க் கொண்டு, இருந்த ராஜ்யங்களை யெல்லாம் பாதிக்கத் தொடங்கினவாறே, அவன் கும்பனையழைத்து பயப்படுத்த; அவனும் நப்பின்னைப் பிராட்டியென்று எனக்கு ஒரு பெண்பிள்ளையுண்டு, இந்த வருஷபங்களை ஸம்ஹரித்தவனுக்கு இந்தப் பெண்பிள்ளையைக் கொடுக்கக் கடவேனென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினேன் என்ன; ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுக்கும் கும்பன் மாதுலனாகையாலே இந்த வருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு சடக்கென அங்கே சென்று நப்பின்னைப் பிராட்டியைப் பார்த்து அவள் திறத்திலே அதிவ்யாமுக்த்தனாய்க் கொண்டு அவளோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ஸப்தத் வருஷபங்களையும் ஒருகாலே ஊட்டியாகத் தழுவி ஸம்ஹரித்தா னென்று புராணங்களிலே ப்ரதிபாதிதமான இந்த அபதாந்தத்தைக் கொண்டு, (காதலன்) என்று அருளிச்செய்கிறார். “தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழுந் தழுவிய வெந்தாய்” என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச் செய்தாரிறே. இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய.

விளக்கம் - ஜனகராஜனின் நாட்டில் இருந்த இடையர்கள் அனைவருக்கும் தலைவனாகக் கும்பன் என்பவன் இருந்தான். அவனிடமிருந்து ஏழு எருதுகள் மிகுந்த பலம் மற்றும் வீர்யம் மிக்கவைகளாக அனைவரையும் அச்சுறுத்தியபடி இருந்தன. அப்போது ஜனகராஜன் கும்பனை அழைத்து எச்சரித்தான். உடனே கும்பன் ஜனகராஜனிடம், “எனக்கு நப்பின்னை என்ற பெண் உண்டு. இந்த எருதுகளை வெல்பவனுக்கு எனது பெண்ணை விவாகம் செய்து தருவேன்”, என்றான். கும்பன் க்ருஷ்ணனின் தாய்மாமன் ஆவான். க்ருஷ்ணன் கும்பனின் இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு, சட்டென்று அங்கு சென்று நப்பின்னைப் பிராட்டியைக் கண்டான்; அவள் மீது ஆழ்ந்த ப்ரியம் கொண்டான்; அவளோடு தான் சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த ஏழு எருதுகளையும், அவற்றின் குரல்வளையைப் பிடித்துத் தழுவி வீழ்த்தினான். புராணங்களில் விவரிக்கப்பட்டதான வியக்க வைக்கும் இந்த நிகழ்வை எண்ணியவராக “காதலன்” என்கிறார். திருவாய்மொழியில் (1-5-1) - தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழுந் தழுவிய வெந்தாய் - என்று நம்மாழ்வாரும் அருளிச்செய்தது காண்க. இப்படிப்பட்ட க்ருஷ்ணனுடைய.

வ்யாக்யானம் - (பாதம் நண்ணா வஞ்சர்க்கு) திருவடிகளை ஆச்ரயியாத வஞ்சகருக்கு. “யோந்யதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே கிம் தேநந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா” என்கிறபடியே “த்வம் மே” என்றால், “அஹம் மே” என்னும்படியான ஆத்மாபஹாரிகளுக்கு. “ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா:” என்றானிறே கீதாசார்யனும்; அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு.

விளக்கம் - (பாதம் நண்ணா வஞ்சர்க்கு) - திருவடிகளை அண்டாத வஞ்சகம் நிறைந்தவர்களுக்கு. மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - யோந்யதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே கிம் தேநந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா - பகவானுக்குச் சொந்தமான ஆத்மாவைத் தன்னுடைய என்று அபகரிக்கும் பாவம் குறித்து என்ன கூறுவது - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் “த்வம் மே - நீ எனக்கு உரியவன்” என்றால், “அஹம் மே - நான் எனக்கே உரியவன்” என்று கூறுபவர்களான ஆத்மாவை அபகரித்தவர்களுக்கு. கீதையில் (7-15) - ந மாம்

துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா: மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவுமாச்ரிதா: - மாயையால் அபகரிக்கப்பட்டவர்களும், அஸுரத்தன்மை கொண்டவர்களும், தாழ்ந்தவர்களும், இழிவான செயல்களைச் செய்பவர்களும் என்னை வழிபடுவதில்லை - என்று க்ருஷ்ணன் அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட வஞ்சகர்களுக்கு.

வ்யாக்யானம் - (அரியவிராமாநுசன்) ஆச்ரயிக்கைக்கு கடிநராய் ஸுதுர்லபரான எம்பெருமானாருடைய. (புகழன்றி) கீழ்ப்பாட்டிலே வஞ்சகமான என் மநஸ்ஸிலே என்னுடைய தோஷத்தைப் பாராதே அதுவே போக்யமாக அங்கீகரித்துப் புகுந்து நிற்க அத்தாலே ப்ரகாசிதங்களான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதி கல்யாண குணங்களையொழிய. (என் வாய்) இத்தனை நாளும் ப்ரதிகூலனாய்ப் போந்த வென்னுடைய வாக்கானது. (கொஞ்சிப் பரவகில்லாது) அந்ய விஷய ஸ்தோத்ரத்துக்கு ஸங்கோசித்து அத்தை ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாது. முக்த்தஜல்பமாய்க் கொண்டு அறிவு கெடமாட்டாது. கொஞ்சதல் - அபூர்ணோக்தியாகச் சொல்லுதல். (என்ன வாழ்வின்று கூடியதே) இப்போது இந்த ஸம்ருத்தி நமக்குச் சேர்ந்தது கண்டோ, இது பெறாப்பேறென்று வித்தராகிறார். “இராமாநுசன் புகழன்றி” என்கையாலே - பகவத் குணங்களையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணமாட்டாதென்று தம்முடைய சரமநிஷ்ட்டையை வெளியிட்டருளினா ரென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (அரியவிராமாநுசன்) - அப்படிப்பட்ட வஞ்சகர்களால் அண்டுவதற்கு மிகவும் அரியவராக உள்ள எம்பெருமானாருடைய. (புகழன்றி) - கடந்த பாசுரத்தில் கூறியதற்கு ஏற்ப, வஞ்சகம் நிறைந்த எனது மனதில் எனது குற்றங்களை ஆராயாமல், அத்தகைய குற்றங்களையே இனிமையாகக் கொண்டு என்னை ஏற்றுக்கொண்டு எனது மனதில் புகுந்து நின்றார்; இதன் மூலம் வெளிப்பட்டதான வாத்ஸல்யம், ஸௌசீல்யம் போன்ற திருக்கல்யாணகுணங்கள் அல்லாமல். (என் வாய்) - இத்தனை நாளும் அவரிடம் விரோதம் காண்பித்து வந்து எனது வாக்கானது. (கொஞ்சிப் பரவகில்லாது) - மற்ற விஷயங்களைத் துதிப்பதற்குத் தயக்கம் கொண்டு, அவற்றைத் துதிக்காது. மழலைச்சொற்கள் போன்று மற்ற விஷயங்கள் கூறி இனி அறிவைக் கெடுக்காது. (என்ன வாழ்வின்று கூடியதே) - இத்தகைய சேர்த்தி உண்டானது கண்டீர்களா? “இது என்ன ஒரு பெறுதற்கு அரிய

பேறு கிட்டியது!" என்று மகிழ்கிறார். "இராமானுசன் புகழ் அன்றி" என்று கூறுவதால், பகவத் குணங்களைக் கூட நான் துதிக்கமாட்டேன் என்று பக்தியின் எல்லை நிலத்தில் தான் உள்ளதை உணர்த்துகிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்